

RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

**nr. 3773 van 19 november 2007
in de zaak RvV X / IIde kamer**

In zake: X,
Gekozen woonplaats: X,

tegen:

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de minister van Binnenlandse Zaken.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, van Malinese nationaliteit, op 19 september 2007 heeft ingediend om de nietigverklaring en de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken tot weigering van de vestiging, zonder bevel om het grondgebied te verlaten, van 16 augustus 2007.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen.

Gelet op de beschikking van 11 oktober 2007, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 november 2007.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat N. DIRICKX, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat N. LUCAS, die loco advocaat C. DECORDIER, verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak.

Verzoekster werd geboren te Kinshasa op 18 juni 1980 en is van Malinese nationaliteit. Zij heeft twee kinderen, hebbende de Nederlandse nationaliteit, uit haar eerste huwelijk. Met dhr. I.O., hebbende de Belgische nationaliteit kreeg zij op 1 april 2006 haar derde kind, dat de Belgische nationaliteit verwierf.

Op 31 juli 2000 diende verzoekster een eerste aanvraag tot vestiging in functie van haar Nederlandse echtgenoot in. Op 7 augustus 2000 nam de gemachtigde van de minister van

Binnenlandse Zaken de beslissing tot weigering van vestiging met bevel om het grondgebied te verlaten.

Op 7 november 2000, werd een bevel om het grondgebied te verlaten genomen.

Op 13 februari 2003 diende verzoekster een aanvraag in tot machtiging tot verblijf op grond van artikel 9, 3de lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet). Deze aanvraag werd op 17 maart 2003 zonder voorwerp beschouwd, gezien betrokkene niet meer was aan te treffen op het door haar opgegeven adres.

Op 14 augustus 2007 diende verzoekster een tweede vestigingsaanvraag in, ditmaal in functie van haar minderjarig kind. Op 16 augustus 2007 nam de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken de beslissing tot weigering van vestiging zonder bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing die luidt als volgt.

“(…)

Voldoet niet aan de voorwaarden om te genieten van het recht op vestiging als bloedverwant in opgaande lijn van ()O.S.:

Betrokkene diende een aanvraag tot vestiging in, in functie van haar minderjarig kind.

Betrokkene kan niet beschouwd worden als zijnde ten laste van dit kind.”

2. Onderzoek van het beroep.

In een eerste middel voert verzoekster een schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM) en van artikel 3.1 van het 4de Protocol bij het EVRM.

Verzoekster stelt dat de bestreden beslissing haar vestiging weigert, wat inhoudt dat zij zal moeten terugkeren naar haar land van herkomst. Gezien zij moeder is van een Belgisch kind, brengt haar uitzetting impliciet ook de uitzetting van het Belgisch kind met zich mee, wat een schending inhoudt van artikel 3.1 van het vierde Protocol bij het EVRM dat voorziet in het verbod van uitzetting van onderdanen. Wanneer zij het Rijk alleen verlaat zal zij gescheiden moeten leven van haar kind, wat een schending inhoudt van artikel 8 EVRM. Verzoekster argumenteert verder dat zij voldoet aan de twee criteria die het Europees Hof voor de Rechten van de Mens in Straatsburg hanteert bij de interpretatie van het begrip familie- of gezin, met name een voldoende hechte band van bloed of aanverwantschap en ten tweede in de onmogelijkheid zijn om in het land van oorsprong een familieleven te leiden.

De bestreden beslissing betreft de weigering tot vestiging aan verzoekster, gezien zij niet voldoet aan de voorwaarden om te genieten van het recht op vestiging als bloedverwant in opgaande lijn van haar minderjarig kind, daar zij niet kan worden beschouwd als zijnde ten laste van dit kind. De bestreden beslissing vermeldt uitdrukkelijk “zonder bevel om het grondgebied te verlaten”. Gezien de bestreden beslissing niet gericht is tegen het Belgische minderjarig kind en evenmin voorziet in een bevel om het grondgebied te verlaten ten aanzien van de moeder, is er geen sprake van een schending van artikel 3.1 vierde Protocol van het EVRM, daar het Belgische kind noch rechtstreeks, noch onrechtstreeks gedwongen wordt om het land te verlaten.

Ook de schending van artikel 8 EVRM kan niet worden weerhouden. Artikel 8 EVRM omvat het recht op eerbiediging van privé-, familie- en gezinsleven en luidt als volgt:

“Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Uit de bepalingen van het tweede lid van artikel 8 EVRM blijkt dat het recht op eerbiediging van het privé-leven niet absoluut is. Artikel 8 EVRM kan niet worden uitgelegd als zou er in hoofde van de overheid een algemene verplichting bestaan om een vreemdeling op zijn grondgebied te gedogen. Verzoekster is onderworpen aan artikel 40, §6 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet) en diende aldus aan te tonen dat zij ten laste is van haar minderjarig kind, wat zij zoals verder uiteengezet, naliet te doen. Een rechtmatige toepassing van de Vreemdelingenwet kan geen schending van het privé-leven inhouden en dus evenmin van artikel 8 EVRM (R.v.St., nr.130.936, 30 april 2004). Artikel 40 van de Vreemdelingenwet heeft tot doel een wettelijk kader te scheppen binnen hetwelk het in artikel 8 EVRM vervatte recht kan worden uitgeoefend (R.v.St, nr. 140.105, 2 februari 2005). Bovendien heeft de verwerping van verzoeksters vestigingsaanvraag niet tot gevolg dat zij definitief van haar dochter gescheiden wordt aangezien zij, in tegenstelling tot wat zij voorhoudt, geen bevel heeft gekregen om het grondgebied te verlaten. Een schending van artikel 8 EVRM wordt geenszins aangetoond.

Het eerste middel is ongegrond.

In een tweede middel voert verzoekster de schending aan van artikel 40, §6 van de Vreemdelingenwet. Verzoekster roept in dat zij via voormeld artikel 40, §6, ongeacht of haar Belgisch kind gebruik maakte van het recht op vrij verkeer, zich kan beroepen op het gemeenschapsrecht. Dat zij naar analogie met het arrest ZHU en CHEN van het Hof van Justitie, een verblijfstitel kan verkrijgen op het Belgische grondgebied ondanks dat ze niet ten laste is van haar kind.

Artikel 40, §6 van de Vreemdelingenwet stelt dat:

*“Met de E.G.-vreemdeling worden eveneens gelijkgesteld, de echtgenoot van een Belg die zich met hem vestigt of komt vestigen, alsook hun bloedverwanten in de nederdalende lijn beneden eenentwintig jaar of die te hunnen laste zijn, hun **bloedverwanten in de opgaande lijn die te hunnen laste zijn**, en de echtgenoot van die bloedverwanten in de nederdalende en in de opgaande lijn, die zich met hen vestigen of komen vestigen.”*

Verzoekster betwist niet dat zij niet ten laste is van haar minderjarig kind. De gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken concludeerde dus terecht dat verzoekster niet voldoet aan de voorwaarden gesteld door artikel 40, §6 van de Vreemdelingenwet.

Daar waar verzoekster zich beroept op het gemeenschapsrecht en de rechtspraak van het Hof van Justitie, stelt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) vast dat verzoekster zich niet dienstig kan beroepen op het gemeenschapsrecht daar het hier een louter interne situatie betreft en het vereiste intracommunautaire aspect ontbreekt. Het feit dat verzoekster ook twee Nederlandse kinderen heeft doet hier geen afbreuk aan, gezien de aanvraag tot vestiging werd gedaan in functie van verzoeksters Belgische kind en haar twee Nederlandse kinderen volledig buiten het bereik van de bestreden beslissing vallen. Verder stelt de Raad vast dat het arrest CHEN niets te maken heeft met gezinshereniging van personen die ten laste zijn van hun kinderen. Het Hof stelt in haar overweging 42 zelfs

uitdrukkelijk: "Artikel 1, lid 2, sub b, van richtlijn 90/364, **bloedverwanten in opgaande lijn van de houder van het verblijfsrecht die 'te zijnen laste' zijn**, ongeacht hun nationaliteit het recht verleent zich met die houder te vestigen, kan **geen verblijfsrecht** verlenen aan de onderdaan van een derde staat die zich in de situatie van Chen bevindt, noch op grond van de emotionele band tussen moeder en kind, noch op grond dat het recht om het Verenigd Koninkrijk binnen te komen en om er te blijven zou afhangen van het verblijfsrecht van dat kind."

Het tweede middel is ongegrond.

In een derde middel voert verzoekster een schending aan van de bepalingen van het Internationaal Verdrag inzake de rechten van het kind, aangenomen te New York op 20 november 1989 (hierna: Kinderrechtenverdrag). Verzoekster somt een reeks artikelen op en stelt dat deze geschonden worden doordat verzoekster door de bestreden beslissing niet in België mag blijven en dus niet bij haar Belgisch kind mag blijven dat wel het recht heeft om in België te wonen.

Daargelaten de vraag of het Kinderrechtenverdrag directe werking heeft, stelt de Raad vast dat de bestreden beslissing geen bevel tot verwijdering betreft en dus niet inhoudt dat verzoekster van haar kind dient te worden gescheiden.

Een schending van het Kinderrechtenverdrag wordt niet aangetoond.

Het derde middel is ongegrond.

Verzoekster heeft geen gegrond middel tot nietigverklaring aangevoerd. Er is derhalve grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van de nietigverklaring, wordt derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien november tweeduizend en zeven door:

mevr. J. CAMU,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. E. VANDERSCHOMMEN,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

E. VANDERSCHOMMEN.

J. CAMU.